

РЕШЕНИЕ

№ 27344

гр. София, 07.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **4397** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.26, ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на М. Л., гражданка на Ислямска република И., [дата на раждане] срещу заповед № 513з-3341 от 25.03.2026 г. издадена от С. С. на длъжност За началник отдел „Миграция“ – СДВР.

В жалбата се излагат съображения, че оспорения акт е незаконосъобразен - издаден в нарушение на материалния закон. Сочи се, че неправилно е прието, че жалбоподателят е представил „само писмени обяснения и два сертификата на чужд език“ и че същият не е предоставил изискуемите документи съгласно изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, поради което не отговаря на изискванията. Счита, че административният орган не е изпълнил задължението си по чл. 35 и чл. 36 от АПК, да изясни всички относими обстоятелства и да обсъди всички представени доказателства. Сочи, че в обжалваната заповед липсва анализ на представените от жалбоподателя документи – кои са приети и кои отхвърлени и по какви причини. Твърди се, че е представен валиден сертификат издаден от БТПП, удостоверяващ регистрацията и продължаването на дейността на представителството. Сочи, че неправилно е бил въведен критерий - наличие на определен тип обем търговска активност, без това да следва от закона и без да се отчита спецификата на представителната дейност. С жалбата се твърди, че оспореният административен акт не е мотивиран, с което е нарушено правото на защита срещу него. Твърди се, че е нарушен и принципът на пропорционалност, установен от чл. 6 от АПК, чрез неизпълнение на задължението за излагане на фактическите причини, поради които е прието, че е налице правното основание за отказ да се предостави право на продължително пребиваване. Моли съда да постанови решение, с

което да отмени обжалвания отказ. Моли присъждане на разноски – държавна такса.

В открито съдебно заседание жалбоподателя, чрез неговия процесуален представител адв. С., поддържа жалбата, дава разяснения за предоставеното писмено обяснение поискано от Дирекция „Миграция“ във връзка с дейността на чуждестранното дружество и представителството на жалбоподателят в него.

Ответникът – С. С. на длъжност За началник отдел „Миграция“ – СДВР – не се явява и не изпраща процесуален представител. Не претендира разноски.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят М. Л., гражданка на Ислямска република И., [дата на раждане] , има разрешено право на продължително пребиваване в Република България до 01.04.2026 г., на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, което е видно и от приложената (лист 34-35) виза и (лист 52) справка за чужденец.

На 04.03.2026 г. е подадено заявление рег. № 100618/04.03.2026 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, с което М. Л., гражданка на Ислямска република И., [дата на раждане] е поискала продължаване срока за пребиваване на чужденец в РБ на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). Към заявлението били приложени документи, удостоверяващи искането.

Във връзка с депозираното заявление №100618/04.03.2026 г., с уведомително писмо с рег. №513000-19800, екз. №1 от 17.03.2026 г. (лист 27), срокът за разглеждането на заявлението е бил удължен с един месец и поискано да бъдат представени в срок от 14 дни доказателства за извършени правни действия, като търговски представител на фирмата от 01.01.2025 г. до настоящия момент. Жалбоподателят е подал заявление с изискваните документи на 17.03.2026г.

На 24.03.2026 г. е издадено отрицателно становище с рег. № 513р-33420, екз. Единствен, (лист 20) по заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на Н-к СЗМ – ОМ – СДВР – гл. инспектор М. М..

Издадена е оспорената Заповед №513з-3341/25.03.2026 г. от С. С. за началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която му е отказано продължаване срока на пребиваване в Република България по подадено от него заявление рег. №100618/04.03.2026 г. по описа на отдел „Миграция“ – СДВР на основание чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ. Като мотив за отказа, се излага твърдението, че жалбоподателят не е приложил доказателства за извършената от нея дейност като търговски представител в периода от 01.01.2025 г. до настоящия момент, което било показателно, че основанийто представител на чуждестранно търговско дружество се използва единствено с цел получаване на право на продължително пребиваване без реално да извършва такава дейност в РБ. Административният орган твърди, че жалбоподателят не е представил изискуемите документ съгласно изискванията на чл. 24, ал. 1 т. 6 от ЗЧРБ, което счита за основания, че чуждата гражданка не отговаря на изискванията на закона за предоставяне право на продължително пребиваване. Заповедта е връчена лично на жалбоподателя в присъствието на преводач на 27.03.2026 г.

По делото е приобщена като доказателство административната преписка и писмени документи към жалбата.

При така установените факти съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване като неблагоприятно засегнато от индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което е процесуално допустима и следва да бъде

разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. За делегирането на правомощия е представена Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на Директора на СДВР. Доколкото обжалваната заповед е издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, са представени доказателства за отсъствието на Началника на отдел "Миграция" в СДВР - Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. за възлагане на функционални задължения по ръководство на отдел "Миграция" в СДВР. Спазена е писмата форма съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК и актът съдържа реквизитите по ал. 2 от с.з. от формална страна.

При издаването на оспорената заповед обаче са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон, както и нарушение целта на закона.

Съгласно чл. 26, ал. 2, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т.

В конкретния случай жалбоподателят е кандидатствал за продължаване срока на пребиваване в страната, на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, според която разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са представители на чуждестранно търговско дружество, представило документи за: данъчна изрядност, за годишен оборот в размер най-малко на 100 000 лева или тяхната равностойност в чуждестранна валута, изчислена по официалния курс на Българската народна банка, валиден в деня на приемане на редовните документи за регистрация на търговското представителство в Българската търговско-промишлена палата, придобит за период от всяка от две последователни години преди регистрацията на търговското му представителство; удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице, издадено не по-рано от 6 месеца и с валидност 6 месеца от датата на издаването му от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; тези обстоятелства се удостоверяват при издаването на сертификат от Българската търговско-промишлена палата в резултат на предоставени от чуждестранното лице официални документи от страната по регистрация на търговското дружество; разрешение за пребиваване на това основание могат да получат до двама представители на чуждестранното търговско дружество; при постъпило искане за продължаване срока на пребиваване на това основание Българската търговско-промишлена палата издава нов сертификат след деклариране от търговския представител на извършената от него дейност в периода на предходното пребиваване и в изпълнение на програмата за дейността на представителството; наличие на доказателства за офис, осъществени представителни действия и/или взаимоотношения с български партньори и удостоверение за актуално състояние на чуждестранното лице с валидност 6 месеца от датата на издаването му; чуждестранното лице е задължено в 30-дневен срок от настъпването на промяна в обстоятелствата в своята регистрация да представи удостоверение за актуално състояние, издадено не по-рано от 6 месеца от съответния компетентен орган по регистрацията, съобразно националното му законодателство; търговското представителство е задължено в 7-дневен срок от настъпила промяна в

обстоятелствата по регистрацията на представителството да ги декларира писмено в Българската търговско-промишлена палата, която съевременно уведомява за това дирекция "Миграция"; при наличие на данни, че търговското представителство не отговаря на законовите изисквания, компетентните държавни органи информират Българската търговско-промишлена палата с цел предприемане на действия за заличаването му; за извършеното заличаване на търговското представителство се уведомяват органите за административен контрол на чужденците в Република България.

Правната техника, която законодателят е използвал, за да регламентира предпоставките, при които се постановява отказ е не на изброяване на самите предпоставки в правната норма, а на изброяване на законовите разпоредби, които съдържат предпоставките за издаване на разрешение на право на пребиваване. Действително в постановения отказ със Заповед №513з-3341/25.03.2026 г., не е конкретизирано условието на коя от изчерпателно изброените в чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ правни норми не е изпълнено.

Отрицателното становище по заявление за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на Н-к СЗМ – ОМ – СДВР – гл. инспектор М. М. с рег. № 513р-33420, екз. Единствен от 24.03.2026 г. е с идентични мотиви на самият отказ в Заповед №513з-3341/25.03.2026 г.

Следва да се отбележи и, че така посочените мотиви всъщност преповтарят законовата норма, а заповедта не е съпътствана от предложение или друг акт, който да съдържа мотиви за издаването му.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт. Съгласно константната съдебна практика се приема, че мотиви могат да бъдат изложени и в съпътстващ акт, като в подобни случаи обикновено се прави предложение за издаването на съответния акт, но в конкретния случай липсва такова предложение, което е съществено нарушение на административнопроизводствените правила и е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт.

От друга страна, съдът намира, че оспорения акт е издаден и в нарушение на материалния закон.

По делото няма спор, че към момента на подаване на заявлението за продължаване срока на продължително пребиваване жалбоподателят е пребивавал на територията на страната на валидно правно основание – с разрешено право на продължително пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, което осигурява възможност на чуждия гражданин да пребивава на територията на Република България, като представител на чуждестранно търговско дружество.

Видно от приложените към заявлението документи, М. Л., гражданка на Ислямска република И., [дата на раждане] е предоставила всички необходими документи и е притежавала действащ сертификат № 647/24.02.2026 г. от БТПП за актуална регистрация на търговското предприятие „Н. Т. В. КО., с представител по право М. Л. (лист 36).

След искането по уведомителни писмо, с рег. № 513000-19800 от 17.03.2026 г. за извършваната като търговски представител дейност в периода от 01.01.2025 г. до настоящия момент в изпълнение на програмата за дейността на представителството, жалбоподателят е предоставил на 17.03.2026 г. в отдел „М.“ – СДВР – обяснение – отчет за дейността (лист 22-23) и два броя сертификати (лист 24-26), в последствие Административният орган не е мотивирал своя отказ на база приложените към заявлението и след това допълнителни документи.

Обстоятелството, че административният орган не е обсъдил представените с депозираното заявление за продължаване срока на продължителното пребиваване официални удостоверителни документи представлява по своята същност нарушение на нормата на чл. 35 вр. чл. 36 от АПК.

Следователно при така установеното, оспорената заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена, а жалбата като основателна уважена.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав приема, че при издаването на обжалвания административен акт са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон, както и несъответствие с целта на закона - отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. С оглед на това, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

При този изход на спора и своевременно отправеното искане за това, жалбоподателят има право на разноски, които се установиха в размер на 5,11 евро за държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, 70-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Л., гражданка на Ислямска република И., [дата на раждане], отказ от предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, рег. № 513з – 3341, екз. № 1/25.03.2026 г. на За началник на отдел „Миграция“ - СДРВ.

ВРЪЩА делото като преписка на За началник отдел „Миграция“ – СДВР, за ново разглеждане подаденото на 04.03.2026 г. от М. Л., гражданка на Ислямска република И., [дата на раждане], заявление за продължаване на срока на разрешение за продължително пребиваване, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. Л., гражданка на Ислямска република И., [дата на раждане], разноски по настоящото дело в размер на 5,11 евро (пет евро и единадесет евро цента).

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.

СЪДИЯ: